

μαγέθεις λεπτούς καὶ κατὰ τι κυρτούς ὀδόντας, ἔχοντας ἐντὸς λεπτὸν σωλήνα, ὅστις πρὸς τὸ ἄνω τοῦ ὀδόντος εἶναι ἀνοικτός· οἱ ἱσθόλοι οὗτοι ὀδόντες δὲν εἶναι ἐντελῶς στερεοὶ καὶ ἀκίνητοι, ὡς οἱ λοιποὶ αὐτῶν ὀδόντες, καὶ εἰς τὴν σιαγῶνα ἐμπεπηγμένοι, ἀλλ' ὁμοιάζουν τοὺς ὀνυχας τῶν γαλῶν καὶ ἄλλων σπρυγγάων ζώων, ὅντας ὡς ἐκεῖνοι εὐκινήτους· εἰς τὴν σιαγῶνα δὲ καίται κάτωθεν τοῦ ἱσθόλου ὀδόντος μικρὸς τις ἄσθην, ἐν ᾧ ἡ δηλητηριώδης ὕλη κατασκευάζεται, καὶ ὁ ὀχετός τῆς κίστης ταύτης ἀνοίγει εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ. Διὰ τοῦ δῆγματος τοῦ ζώου, ἕνεκα τοῦ ἐμποδίσαι τὴν παρουσίαν τοῦ δηληθέντος ἀντικείμενον, ὁ ὀδὸς μετατοπίζεται, θλίβει οὕτω τὴν τὸν ἴον ἐμπεριέχουσαν κίστην, καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ ἐμπεριεχόμενον δηλητήριο μεθ' ὀσμῆς ἐκσπενδονίζομενον, ἐγνοεῖται εἰς τὸ διὰ τοῦ δῆγματος προξενηθέν τραῦμα. Ἐν παρατηρήσωμεν τὴν τρίχα ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς κνίδος, βλέπομεν περιέργον τινα ὁμοιότητα μετὰ τὴν περιγραφέντα ἱσθόλου ὀδόντα τῶν ὄρεων, καθότι ἡ κεντῶσα θριξ τῆς κνίδος συνέχεται μετὰ μικρότατόν τι σπειρίδιον, εἶδος κυψέλης εἰς τὴν ἐμπεριέχεται τὸ τόσον θριμύ τῆς κνίδος ρευστὸν ἐκ ψύσωμεν τὰ φύλλα αὐτῆς, ἀποκόπτεται τὸ ἄνω ἄκρον τῆς θριχὸς, καὶ οὕτως ἀνοιχθέντος τοῦ ὀχετοῦ, ἐγχεῖται τὸ ρευστὸν εἰς τὰ προξενηθέντα τραύματα. Τὸ δηλητήριο τῶν ἐγγχωρίων ὄρεων ὡς καὶ τῶν κνιδῶν εἶναι ἱκανῶς ἥπιον· ὅσον δὲ περισσότερον προβαίνομεν πρὸς τοὺς τροπικοὺς, τόσον δηλητηριωδέστερον, καὶ ἐπομένως κινδυνωδέστερον καθίσταται τὸ δηλητήριο ἀμφοτέρων τῶν ὄρεων, τοῦ τε ζώου καὶ τοῦ φυτοῦ. Ὅπου δὲ καύρων τοῦ ἡλίου πεποιται τὸ δηλητήριο τοῦ ἱσθόλου ὄρεως, ἐκεῖ φύονται καὶ αἱ κινδυνωδέστεραι κνίδες. Τίς δὲν αἰσθάνεται τὰ κεντήματα τῶν τριχῶν τῶν παρ' ἡμῖν ἐγγχωρίων κνιδῶν. Καὶ ὅμως οὕτε ἰσὶν καὶ ἔχομεν τῶν φρικωδῶν πόνων, οὕς διεγείρουσι τὰ κεντήματα τῶν ὁμοίων εἰδῶν οἶον τῆς *urtica stimulans* τῆς *U. exenulata* αἰτίας εὐνοεῖται εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἰνδίαν. Ἐλαφροτάτη ψυχρὸς τῆς χειρὸς εἰς τὰς κνίδας ταύτας ἐξοδύνει τὴν χεῖρα καὶ τὸ βραχίονα. Οἱ φρικωδέστεροι πόνοι ματιάζουσι τὸν ἀσθενῆ, καὶ τοῦτο ἐβδομάδας ὀλοκλήρους. Εἰς τὴν Νήσον Τιμόρ (Timor) φύεται εἶδος τι κνίδος *urtica ukentissima* ἥτοι κνίδη ἡ κρυπτικωτάτη, ὑπὸ δὲ τῶν κατοίκων θαυμάζειν φύλλον *Daouh Setan* ὀνομαζομένη, διότι οἱ πόνοι ἐξακολουθοῦσιν ἐτη ὀλόκληρα, καὶ πολλάκις μόνον διὰ τῆς ἀποτομῆς τοῦ τραυματισθέντος μέλους δύνανται τις νὰ σωθῇ ἐκ τοῦ θανάτου. Ἐν θεωρήσωμεν πόσον ὀλίγον ἦεν τὸ ὑγρὸν τὸ προκταρὸν τοιαύτας ἐπικινδύνους ἐνεργείας ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ὄργανο, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ τῆς κνίδος εἶναι ἐν τῶν φρικωδέστερων μεταξὺ τῶν γνωστῶν δηλητηρίων. Κατὰ τὸ μέγεθος τῶν τριχῶν τῆς κνίδος ὑπελογίσθη, ὅτι μόλις ἐν πεντεκαίδεκα μυριοστημόριον (150 000) εἶδος κόκκου ἐγχεῖται διὰ τῆς προαβολῆς τῆς κνίδος εἰς τὸ τραῦμα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ. Αναγινώσκομεν ἐν τῷ *Πρωτῶ Ταχυδρόμῳ* τῆς Ἀγγλίας παραδοξὴν ἐφεύρεσιν, τὴν ὁποῖαν δημοσιεύομεν περιεργίας ἕνεκα, ἀπεκδυόμενοι πάσης εὐθύνης. Ἀλλως ἢ περιγραφή τῆς ἐφημερίδος ταύτης εἶναι πολλὰ σύντομος.

Ὁ Κ. Ἀλφρέδος Σμή ἐφεύρε μηχανὴν διὰ τῆς ὁποίας δεικνύει, διὰ συμπεράσματος ἢ ἀφαιρέσεως, κατὰ θέλησιν, τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις ἀριθμοῦ τινος ὁποιοῦδήποτε πραγμάτων ἢ ἀρχῶν, ὡς ἤθελε πράξει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Ἀλλὰ ποῖος ὁ τρόπος; Ὁ ἱστοριογράφος δὲν δίδει τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν. Ὁ Κ. Σμή τοπίζει τὰς λέξεις οὕτω πως, ὥστε ἐκάστη αὐτῶν ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τῆς σημασίας τῆς ἄνω αὐτῆς κειμένης λέξεως, καὶ περιλαμβάνει τὴν σημασίαν δύο λέξεων κειμένων κάτωθεν. Κινουμένης μετέπειτα τῆς μηχανῆς, παρουσιάζεται ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀναγνώστου τὸ αἰτούμενον συμπέρασμα. Τὸ καθ' ἡμᾶς φοβούμεθα πολὺ, μὴ τὸ συμπέρασμα ἦναι ὁποῖον τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο, «ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει».

ΝΕΟΦΑΝΗΣ ΚΑΡΠΟΣ. Τὸ 1848 ἔτος, περὶ τὴν λήξιν τῆς ἐν Βρυξέλλαις γεωργικῆς καὶ κηπουρικῆς ἐκθέσεως, ὁ Κ. Dutrieu de Ferdonek, παρουσίασεν εἰς τοὺς φίλους τῆς κηπουρίας πολλὰς περιεργιστάς ὀπώρας, ὀγκώδεις ὡς ὡς περιστερᾶς, τὸ αὐτὸ σχεδὸν σχῆμα ἔχούσας, καὶ ἀπαπνεύσας ὁσμὴν γλυκυτάτην. Ὁ Κ. Dutrieu προσέθηκεν ὅτι ἦταν ἐξαίσιαι, καὶ ὅτι ἐν Ἀβάνη ὅθεν ἐκόμισέ τις τῶν φιλῶν τοῦ σπόρου αὐτῶν, ἐτρώγετο μετὰ τοῦ θρασυτοῦ κρέατος, εἴτε καὶ μετὰ ζαχαρέως περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος.

Πολλοὶ Βέλγοι ἔλαβον σπόρους τῆς ὀπώρας ταύτης, καὶ μεταξὺ ἄλλων ὁ Κ. Prosper Morreu, ἔστις ἐμπειρὸν αὐτοῦς ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει ἐν ἣ ἐκαλλιεργήθησαν τὸ 1633 οἱ πρῶτοι ἀνανὰς οἵτινες μετεφέρθησαν ἐκ τῆς Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην. Ἐπεμελήθη δὲ τοσοῦτον τὴν καλλιέργειαν, ὥστε ἐν διαστήματι ἐνὸς ποδὸς ἀνεβλάστησαν 150 ὀπώραι διπλασίως ὀγκωδέστεραι τῶν ἄλλων, εὐοσμώταται καὶ γλυκύταται.

Τὸ φυτὸν τοῦ χίτον, ὡς ὀνομάζεται ἡ νέα αὕτη κατὰκτησις τῆς κηπουρίας, ὁμοιάζει πολὺ τὸ τοῦ πέπωνος. Αἱ ὀπώραι, ὡσείδεις, καὶ ὀπωροῦν πεπιεσμέναι πρὸς τὸ ἀντιθετὸν μέρος τῆς βάσεως, εἶναι λεῖαι, ἄχνοοι καὶ χίτριναὶ ὅταν ὠριμάτῳσιν. Ἡ σὰρξ εἶναι λευκοπράσινος, λίαν εὐσμος καὶ ἔχει γεῦσιν ὀξύτατην, οἱ δὲ σπόροι ὁμοιάζουσι κατὰ πάντα τοὺς τοῦ σίκκου.

Ὁ θέλων νὰ φάγῃ χίτον, κόπτει τὴν ἄκραν αὐτοῦ, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀνοίξῃ ὥδον· ἔπειτα, ἀφαιρεῖ διὰ τοῦ ὀπισθίου μέρους μικροῦ κοχλιαρίου τοὺς ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ σπόρους, φροντίζων μὴ ἐκρεύσῃ ὁ χυλὸς. Μετὰ ταῦτα ξέει τὴν σὰρκα μετὰ τὸ κοχλιάριον, τὴν μίγνυει μετὰ τὸν χυλὸν καὶ μετὰ ζάχαριν, καὶ ἐπὶ τέλους χύνει ἐντὸς τοῦ καρποῦ οὕτινος ὁ φλοιὸς εἶναι ἀρκετὰ στερεὸς, σταλαγματὸς τινος καμπανίτου ἢ ἄλλου πνευματώδους ποιοῦ κατὰ τὴν ὁρεξίν του.

Ὅτε ἐσχάτως, ἐπὶ συμποσίου συγροτουμένου ἐν Βελγίῳ ὑπ' ἀκαδημαϊκῶν, παρουσιάσθη ὁ καρπὸς οὗτος, ὅλοι ἅμα γευθέντες αὐτοῦ, τὸν ἐθεώρησαν ὡς τὸ μάννα τοῦ οὐρανοῦ. Εἰς μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἀνεφώνησεν ὅτι αἱ πύλαι τοῦ ἐσθίου παραδείσου τοῦ Μωάμβου ἠνοίχθησαν ἤδη, καὶ ὅτι ὁ χίτος ἦτο μαργαρίτης πεσὼν ἄνωθεν πρὸς παραμυθίαν τῶν ταλαιπῶρων θνητῶν.

ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΣ

(18. Φυλλάδ. ΜΕ'.)

Ἀριθμὸς 3.

—ο—

Ο ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ.

Εὐμορφά μου κοπελίδι,
Θέλετε χλωρὰ λουλούδια;
Πάρετε, παιδί.
Σιγαλὰ, μὴ γίνουν λάθη.
Μὲ τὸ χέρι 'ς τὸ καλάθι.
Ὅποιον βρῶ, φιλῶ.

—

Διέτ' ἐδῶ τί ὠραιότης!
Αὐτὸ εἶν' ἡ ἀθωότης,
τ' ἄσπρο γιασουμί.
Τ' ἀγοράζετε; γιὰ πόσο;
Χάριν λέτε γὰρ τὸ δώσω;
Χάριν; κ' ἂς γὰρ μή!

—

Ἔνα βόδιον! Τῶν ἐρώτων
Εἶν' ἐρύθημα τὸ πρῶτον.
Ἔχει οὐὼ φιλιὰ!
Μιὰ μικρὴ μὲ τὸ ἄρπάζει,
Μιὰ μικρὴ, ποῦ ἄσπρη μετράζει
Τριακταφυλλιά.

—

Τὸ γὰρὸφαλλο ποῦ λέγει
Πῶς μιὰν κάποιαν καρδιὰν φιλέει
Πάθος δυνατόν,
Ποιὰ τὸ θέλει; ποιὰ τὸ πέρνει;
Μιὰ περὶ ἡντα φιλιὰ φέρνει,
Κ' ἄλλη ἔκατόν.

—

Ἔδω ἔχω ἄνθος βάντου.
Λέγουν τῶς ἡ ἔννοιά του
Εἶν' ἡ ἡδονή.
Μὴ προσέχετε, μὴ θία!
Ἔχ' ἀγκάθια, κ' εἶν' ἀχρεῖα,
Κ' ἔπειτα ποιεῖ.

—

Βλέπει, ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι,
Τὸν αἶρα βαλσαμώνει
Ἡ πορτοκαλλιά.
Ξεύρετε τί χάριν ἔχει,
Καὶ ἡ νόμψη πῶς τὴν πλέχει
Σ' τὰ χρυσὰ μαλλιά;

—

Ἄ! τὸ ξεύρετε! Μὴ τρέλλαις!
Μὴ ξεσγίξεσθε κοπέλλαις!
Ἔχει ἄρκετον.
Ἔχει γὰρ μικραῖς μεγάλαις,
Γι' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, καὶ γι' ἄλλαις.
Εἶναι περιττόν.

—

Κλιματὶδία ποῖα θέλει;
Αὐτὴ πίστην παραγγέλλει.
Ὅλοι τὴν πωλοῦν.
Πῶς; Ἄν τὴν ζητεῖ καρδιά σας;
Τὴν χαρίζω.— Χάρισμά σας,
Λέγουσιν καὶ γελοῦν.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Φυτὸν εἶμαι κ' εἰς τροφήν σου χρησιμεύω τὸν χειμῶνα.
Ἄλλ' εἰς καλογηρικὸν μεταβάλλομαι χιτῶνα.
Ἄν ἡ κεφαλὴ μου πῆσῃ.
Παιγνιδίου δὲ χαρτίον γίνομαι κατὰ καιῶνα,
Ἄν ἡ ἀσπλαγχνός σου χεὶρ τὸν λαιμόν μου ἀραιρέσῃ.

Π. Σ. Τ.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ προλαβόντος αἰνίγματος

Σήμερον